

HENRI

'Heb je dat gehoord?' zei ze tegen hem.

Hij deed of hij sliep. Door zijn oogharen zag hij dat het nog stikdonker was.

De kamer bestond uit diep donkere grijstonen.

Hij was al bijna weer in slaap toen haar vingers op zijn arm tikten.

'Henri' zei ze. Haar ademhaling was gejaagd.

Hij overwoog niet te antwoorden. Weer tikte ze op zijn arm, nu met haar knokkels. En hard, dit keer.

'Auw' zei hij, zonder zich om te draaien.

'Heb je dat gehoord?' zei ze weer. 'Buiten'.

Hij had niks gehoord. Maar hij had ook niet zijn best gedaan geluiden van buiten op te vangen.

'Nee' zei hij op de meest geruststellende toon die hij kon produceren. Zijn tong lag droog in zijn mond.

Het 'nee' had als 'mee' geklonken. Hij likte zijn lippen. Zijn hoofd voelde loodzwaar van de slaap.

'Ga even kijken' zei ze. Ze zat rechtop in bed, dat kon hij horen aan de klank van haar stem.

'Er is niks' antwoordde hij.

'Ga nou even kijken' zei ze.

Hij bewoog niet. Zijn leven lang al bood hij moeilijkheden het hoofd door ze hardnekkig te negeren.

In bijna alle gevallen gingen ze vanzelf weer weg.

'Henri' zei ze dwingend.

'Ja' zei hij.

Ergens diep in hem leek zich iets te vernauwen. Iets verkleinde zich. Iets kneep samen.

Hij rolde op zijn rug en opende zijn ogen. Links van hem zag hij vaag het silhouet van zijn echtgenote.

Recht boven hem glansde het melkglas van de ronde plafonniere.

Het leek een onmogelijke opgave overeind te komen. Hij trok zijn knieën op.

'Ik ben bang' zei ze.

Zo klonk ze ook.

Bij wijze van antwoord sloeg hij het dekbed terug, zodat de koele lucht langs zijn navel stroomde.

'Nergens voor nodig' zei hij uiteindelijk, zijn tong schurend langs zijn gehemelte. Hij werkte zich op zijn ellebogen en duwde zich daarna nog verder omhoog. Met zijn voeten zocht hij over het koude zeil naar zijn sloffen.

'Hoorde je het nou? Daar was het weer', zei ze. 'Het is bij de achterdeur. Het is net of er iets aan de deur krabbelt'.

Hij keek even achter zich omdat hij wist dat dat haar gerust zou stellen. Ze zat rechtop op haar hoofdkussens en haar rug had ze tegen het houten hoofdeinde geduwd. In het schemerduister zag hij alleen haar verkrampde, tenger silhouet. Hij draaide zijn hoofd weer terug, bukte voorover en tastte met zijn vingers over het zeil tot hij zijn sloffen voelde.

'Ik ga wel even kijken' zei hij.

Op overloop maakte hij geen licht.

Met zijn hand langs de trapeuning liep hij in het pikkedonker naar de gang beneden.

Er kwam een woord in hem op en dat woord was 'slechtgemanierd'.

'Slechtgemanierd' zei hij hardop, tegen de vormeloze bult jassen die aan de kapstok hing.

Hij opende de deur naar de huiskamer. Zijn huiskamer. Nee: hun huiskamer.

Dat was het vreemde van dertig jaar huwelijk. Wat van mij is is van jou. Wat van jou is is van mij.

Er kwamen nieuwe woorden in hem op: 'Tot de dood ons scheidt'.

In de keuken klikte hij de verlichting van de afzuigkap aan. Zacht licht streek over het smetteloze gasfornuis.

Over de pot met pollepels. De groene tegels aan de wand.

'Wat van mij is is van jou' dacht hij en hij tilde het doosje lucifers op dat op het richeltje bij de spoelbak lag.

Hij rammelde ermee, schoof het open en dicht. En open en dicht. En open. Hij stak zijn neus in de verse lucifers en rook zwavel en de zoete geur van het zachte, blonde hout. Toen hoorde hij het geluid. Bij de keukendeur.

Het was inderdaad net of iets aan de deur krabbelde.

Hij bleef daar een moment in zijn pyjama staan, zijn achterste tegen de oven gedrukt. Hij nam de keuken in zich op.

En de woonkamer. Zijn huis. In zekere zin was het of hij dertig jaar huwelijk in ogenschouw nam. Toen het geluid opnieuw tot hem doordrong realiseerde hij zich dat hij stond te wachten tot iets groots en overweldigends zou gaan gebeuren. En god weet hoe lang hij al had gewacht.

Het krabben hield aan. Hij maakte zich los van het aanrecht en liep op zijn sloffen over de tegelvloer naar de keukendeur. Bij de donkere ruit aangekomen duwde hij zijn neus tegen het koude glas.

Daarna zette hij zijn handen als een kom rond zijn gezicht.

Eerst zag hij niets. Daarna kon hij het tegelpad dat naar het grasveld leidde onderscheiden. En het lage hekje met de buxus ernaast, verderop in de tuin. En de waslijn, waaraan al die jaren hun kleren hingen te drogen.

Hij zag niets bijzonders. Er stond niemand aan de deur te krabben. Niets groots. Niets ontstellends.

Plotseling hoorde hij het geluid opnieuw. Hij draaide zijn hoofd een beetje zodat hij het stuk van het tegelpad dat dichterbij de deur lag kon zien. Er bewoog wat. Hij draaide zijn hoofd nog wat naar links en drukte zijn handen steviger tegen het glas. Er zat onomstotelijk iets voor de deur. En het schaafde tegen de buitenkant ervan: hij kon het krassen van iets scherp in houtwerk horen.

Hij deed het grote licht in de keuken aan en keek opnieuw door het raam naar buiten. In het schijnsel dat het verlichte raam op het stukje tegelpad maakte, zat een kleine kat. Toen het dier Henri door het raam zag kijken keek het hem recht aan en opende zijn kleine bek in een geluidloos mauwen. Henri deed de keukendeur op een kier en hurkte in de smalle opening.

'Hé' zei hij tegen de kat, die onmiddellijk zijn kop door de opening tussen zijn enkels probeerde te wurmen.

Henri pakte de warme nek vast en tilde het diertje op.

Weer opende zich de bek in een geluidloos mauwen: vlijmscherpe tandjes werden zichtbaar in rose met zwart gevlekt tandvlees.

'Hallo' zei Henri. 'Waar kom jij dan vandaan?'

De kat zat met zijn achterhand op Henri's rechter handpalm. Met zijn linker hield hij het smalle borstkasje tegen zijn pyama-jas. Hij kon zich niet herinneren hoe lang het geleden was dat hij de warmte van een levend iets tegen zijn huid had gevoeld.

'Hé, vriend' zei hij tegen de puntige oortjes waarop kleine pluimpjes haar rechtovereind stonden.

'Wou jij zo graag naar binnen?'

Diep in het met zwarte haren bedekte lichaampje begon een spinnen. De kat legde zijn kop tegen de bovenste knoop van Henri's pyama-jas en sloot half zijn gele ogen.

'Zal ik jou eens wat zeggen?', zei hij tegen het hoopje leven in zijn grote handen. 'Iemand moet goed voor jou gaan zorgen. Iemand moet elke dag aan jou vragen hoe het met je gaat'. Hij aaide het gekromde ruggetje.

'En daarna moeten ze je met rust laten. Ja. Dat is belangrijk. Rust is van het grootste belang'.

Hij stopte in een impuls de loshangende onderkant van zijn pyama-jas in zijn broek.

Daarna opende hij de middelste knoopjes. Voorzichtig schoof hij het halfslapende katje tegen zijn harige buik.

Met één hand ondersteunde hij het kleine lijfje, met zijn andere knipte hij het grote keukenlicht uit.

En daarna het lampje van de afzuigkap. Langzaam besteeg hij de trap. Zachtjes opende hij de slaapkamerdeur.

Alles was donker. Maar zij zat nog steeds rechtop in het grote bed.

'En?' vroeg ze.

'Niks' antwoordde hij. 'Ik heb niks gezien. Het moet een tak geweest zijn die tegen de regenpijp tikte of zo'.

'Oh' zei ze. 'Gelukkig. Het klonk of iemand aan het inbreken was'.

Met zijn rug naar haar toe ging hij op de rand van het bed zitten.

'Ga maar slapen' zei hij, terwijl hij het zachte kattenlijfje voorzichtig richting zijn navel hees.

Achter zich hoorde hij dat ze ging liggen. Met haar rug naar hem toe. Zoals elke avond, de afgelopen dertien jaar.

Hij wachtte tot ze een paar keer diep gezucht had en haar ademhaling langzaam en diep geworden was.

Toen liet hij zich ruggelings zakken. Het katje kroop onder zijn jasje omhoog, helemaal tot aan zijn borst en

hogerop. Toen hij eenmaal lag kwam het zwarte gezichtje bij de revers tevoorschijn. Verschrikt keek hij naar de

kant van het bed waar zijn vrouw lag. Maar in de duisternis zag hij alleen de contouren van haar achterhoofd.

Vorzichtig trok hij de dekens tot halverwege zijn buik.

'Sst' fluisterde hij tegen het diertje. 'Slapen nu'

Hij sloot zijn ogen.

Er kwam een woord in hem op.

Ronddwalen.

Met gesloten ogen wachtte hij op de slaap.

Tegen zijn met grijze baardstoppels bedekte kin voelde hij, als een nauwelijks waarneembaar luchtstroompje, de adem van het katje.

Ronddwalen, dacht hij.

Ronddwalen.

HEMRY